

2023. március 27-31. Zempléni és sárosi barangolás magyar emlékekkel

Előkészítő óra:

Egy tanóra keretében megnéztünk egy kisfilmet, mely arról szólt, hogyan tudja megőrizni a magyarságát valaki, aki az ország határain kívül él. Ennek kapcsán beszélgettünk a nemzeti összetartásról, és próbáltuk elképzelni, milyen lesz a találkozás a határon túli magyarokkal.

1. nap (2023. III. 27.)

Március 27-én indultunk reggel fél hétkor, bevallom a kelés kicsit nehézkes volt, de megérte.

Eleinte rettegtem ettől az egésztől. Kicsit rémisztő volt maga a gondolat, hogy 40 diák és 4 tanár össze lesz zárva 5 napig, de most jobban belegondolva nem is volt annyira félelmetes, mint ahogy akkor gondoltam.

Mikor felszálltunk a buszunkra, már az első fél órában sok dolgot csináltunk. Például elhoztam az ukulelémet, és a többieket tanítottam, vagy beszélgettünk.

Az első helyszín egy általános iskola volt, vagy mondhatjuk alapiskolának is, ahogy azt ott mondják. Mielőtt odaértünk volna az iskolához a túravezető sok érdekes dolgot mesélt nekünk és nagyon

sok gyönyörű helyet láthattunk. A második helyszínen meglátogattunk két Rákóczi szobrot is, amiket meg koszorúztunk, majd ezek után kaptunk egy kis szabadidőt, amit eltölthettünk volna hasznosabban is, de egész végig sajnos szakadt az eső, és hiába volt rajtunk esőkabát két és fél óra után ez is elázott...

Aztán meglátogattuk a Szalánci várat, majd megérkeztünk a szálláshelyünkre, az Öreg Bence turistaházba. Miután elfoglaltuk a szobáinkat és megvacsoráztunk, fáradtan beszélgetni kezdtünk, ami egészen elhúzódott hajnali fél háromig.

2. nap (2023. III. 28.)

Másnap reggel eléggé nehezen keltünk fel az éjszakázás miatt, de nagy nehezen csak kikullogtunk az ágyunkból és felszálltunk a buszunkra.

Ellátogattunk Borsiba megnézni a Borsi várkastélyt, majd elmentünk megnézni a Nagymihályon található Sztáray család egykori lakóhelyét. Majd egy kis utazás után megérkeztünk a Vihorlat hegységhez, ami eléggé meredek volt. A csapat egy része főlútról visszafordult két tanárnővel, de a két osztályfőnökkel és a túravezetővel jópáran megmásztuk a hegyet, dacára a féllábszárig érő hónak és a süvítő szélnek.

Végül odaértünk az új szálláshelyünkre, ami Iglón található. Elég sűrű nap volt, ezért ismét elfoglaltuk a szobáinkat és megint csak beszélgetni kezdtünk. Jobban belegondolva az egész hét egy nagy beszélgetés volt, ahol jobban megismertük egymást.

3. nap (2023. III. 29.)

A másnap reggelt a Szepesi vár körbesétálásával kezdtük, ezt követően

legyalogoltunk Szepesváraljához, ahol a temetőben egy emlékművet tekinthettünk meg, majd átsétáltunk a Szent Márton-székesegyházhoz. Egy kis idő elteltével megérkeztünk Kisszebenre, ahol a városházán belül megnéztük a város híres szülöttének, Csontváry Kosztká Tivadarnak a képeiről készült másolatokat. Ezután Felső-Ruzsbachfürdő

felé vettük az irányt, ahol megkóstolhattuk az itteni gyógyvizet, és megnézhattük Szlovákia legnagyobb kráterét, de ezek előtt egy akkora hógolyócsatába keveredtünk, hogy azt leírni nem lehet: nagyon jól éreztük magunkat.

4. nap (2023. III. 30.)

A negyedik napot két gyönyörű evangélikus templommal indíthattuk, melyek más-más építészeti

stílusban épültek a városon kívül. Aztán továbbmentük Thököly Imre egyik szobrához, és megkoszorúztuk azt. A következő program a Dunajec folyó partján várt minket. Először ellátogattunk a Vöröskolostorhoz, ami a vörös cserepeiről kapta a nevét, majd hét kilométert sétáltunk a folyó mentén.

5. nap (2023. III. 30.)

Az utolsó napon a kirándulásunkat Sáros váránál kezdtük, ahová feljutni egy szenvedés volt, de megcsináltuk, majd elmentünk az eperjesi sóbányászati múzeumba, ahol sok érdekes dolgot megtudtunk az akkori sókitermelés, gyártás folyamatairól. Ezek után városnézésen vettünk részt, melynek során sok különlegességet megtudhattunk a város szép épületeiről és híres lakóiról.

Hosszú út várt még ránk, ezért 5 óra körül hazaindultunk. Az úton egy vetélkedő során mérhettük össze a tudásunkat, amit az eltelt öt nap alatt szereztünk.

Azt hiszem, ez alatt a pár nap alatt nagyon sokat tanulhattam az emberi kapcsolatokról, az elfogadásról és a bizalomról. Jobb ember lettem, és ezáltal jobb barát is, az engem körülvevő embereknek köszönhetően. Ha kérdeznék, hogy visszamennék -e újra, akárhányszor csak lehet, megtenném.

Értékelő óra

A hazaérkezés után kb. két héttel egy közös tanóra keretében, fényképeket nézegetve elevenítettük fel az emlékeinket. Megbeszéltük, kinek mit adott ez a kirándulás, és mennyiben változtatta meg a külhoni magyarsághoz való viszonyulásunkat ez a néhány nap.